

Діво моя вино...

Світлана Короненко

1.

Пізнього світла зблиск, пізнього світла племін.
Неспепелимий віск у солодких долонях.
Цих мимолітних фортун вибухне біле літо,
Наче міфічних рун на камені вибите світло.
Чистий гранчастий біль стиснуто в пальцях біло.
Й де вже та кримська сіль, й де непокірна сила?
П'єш і уже не вино, наче чума підкосила.
Що то - набуте майно? Що то - жіноче тіло?
Чорний, як серце, рядок вирине так безпощадно,
Наче тугий ковток вихлюпне кров'ю у рядна.
Станеш, чудний ім'ярек, темне ім'я поетичне.
Кожне зі слів впоперек, кожне зі слів не дотичне.
Станеш і вперше вречеш, наче церковні треби,
Текст поетичних депеш, котрі приходять з неба.
Звук тих мелодій сумний, звук тих мелодій неточний,
Наче бредеш через сни, зболений і непорочний.
Німфа зітхне в головах. Янголи стануть колом.
Й музика вже горлова, й ти перед Богом - голий!

2.

Діво моя Вино, Діво моя Обидо!
Випито все давно - і не ридай ридма.

Темний свячений ніж, ніченька темна.
Пальчика ріжеш? Ріж! Пристрасті завжди натхненні.

Це у тобі вино, дух у тобі коньячний —
Це у тобі вікно в засвіти потойлячні.

"Мері Кривавої" плач в склянки буфетні розлито.
Зграя посивілих кляч чи поетична еліта?

Дів поетичних рій. Можна вибрати кожну.
Хочеш - просто зігрій, хоч празникуй вельможно.

Й не гротесковий сказ, вже навіть не дах їде.
З цих алкогольних проказ хтось в потойбіччя відійде.

Ти не ходи, не шукай! Їм нема порятунку.
Діва ця виника у п'яному візерунку.

Діва ця виклика, наче на тайну вечерю.
Мертвих не зачіпай, якщо відійдуть перві.

Вірші їхні тримай десь там, на самому споді,
Вірші їхні – як храм у Господній господі.

Діво моя Вино, Діво моя Обидо!
Тихо тебе пом'яну і – одійду...